

Литкан Лілія Михайлівна

ПНУ імені Василя Стефаника, Навчально-науковий інститут мистецтв,
кафедра Методики викладання образотворчого та декоративно-прикладного
мистецтва

Старший викладач

Місто Івано-Франківськ 0974066789

ТВОРЧА ІНДИВІДУАЛЬНІСТЬ Б.І.ГУБАЛЯ В СУЧАСНОМУ ПОЛІСТИЛІЗМІ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТИЛЮ

Українське художнє ткацтво ще з прадавніх часів транслювало орнаментальну поетично-образну інформацію, що виявляла національну орієнтацію творців.

З кожним етапом історико - мистецької еволюції у ткацтві закладалися доцільно підібрані новації у процесах технологічного виготовлення тканин, їхнього декорування та різноманітного виконання. Тому глибоке дослідження мистецьких явищ функціонування ткацтва, починаючи з етапів становлення та розвитку, по сьогоднішній день і надалі живитиме це феноменальне джерело духовної та матеріальної спадщини української культури.

Науковий інтерес до гобелена в українському мистецтвознавстві зародився у процесі дискусій навколо проблем тематичного килима. Однією з перших до них звернулася О. Новицька (1948), згодом Н. Велігоцька (1966). Хрестоматійними у цьому контексті є монографії А. Жука (1973) та Я.Запаска (1973), що висвітлюють гобелен у співвідношенні з вивченням українського килима, спостерігають його у процесі становлення, звертаються до проблем специфіки образної мови [13].

У працях 50-х - початку 70-х рр. методика дослідження тяжіє до схеми

«ремесло-мистецтво», тематичний килим та гобелен ще розглядаються у зв'язку з промисловим виробництвом килимів. З другої половини 70-х рр. ХХ ст. провідним стає питання взаємодії декоративного мистецтва з архітектурою. Цій темі присвячено праці вітчизняних дослідниць Л. Жоголь (1973, 1978, 1986), Н. Гасанової (1987), тут гобелен частково є предметом висвітлення. Їм належить основний обсяг тематичних публікацій про сучасний український художній текстиль, датованих 70 – 80-ми рр. ХХ ст [1;2;3;4;6;7;8].

До початку 80-х років ХХ ст. поглибилися методологічні принципи дослідження гобелена, в діапазон теоретичних розробок потрапили проблеми традиції, «художник – матеріал», «матеріал – форма», «предмет – середовище». Їх всесторонньо представляють публікації провідних дослідниць радянського гобелена В. Савицької (1972, 1977, 1981), Т.Стриженової (1973, 1976, 1980, 1982, 1988) та низка матеріалів, видрукованих у журналі „ Декоративное искусство СССР ". Окремий напрям у спеціалізованій літературі 70 – 80-х рр. ХХ ст. становить аналіз творчості художників, тут вирізняються статті Т.Стриженової (1980, 1983) та альбоми творів (1979, 1981). Рівень і характер наукового інтересу до мистецтва гобелена відображають дисертаційні праці В. Савицької (1982), Г. Кусько (1987) [13].

Провідним мотивом критики гобелена у вітчизняному мистецтвознавстві 70 – 80-х рр. виступає тематика. Типовими є статті А.Жука (1980, 1981), А. Беляєвої (1989), С. Євсюкової (1994). Поглибленістю наукового аналізу гобелена вирізняються статті Н. Гасанової (1984), А.Беляєвої (1988), Г. Кусько (1985, 1986, 1989, 1998, 2001), де розглядаються художньо-стильові аспекти творів, їх взаємодія з архітектурою, виділяються напрями в українському гобелені, здійснюється його типологізація.

Питанню мистецької школи в студіях українського художнього текстилю присвячено альбом «Художній текстиль. Львівська школа» (1998), публікації Є. Шимчук (1997), Г. Стельмашук (1997, 1998).

Грунтовному дослідженню вітчизняного гобелену другої половини ХХ ст. присвятила своє дисертаційне дослідження: «Гобелен у контексті українського образотворчого мистецтва 1960-1990рр., О. Ямборко [13].

Все ж, на цьому фоні існує проблема із дослідженням творчості митців гобелену. В українському мистецтвознавстві немає системного вивчення інших фахових шкіл текстилю та ґрунтовної всебічної оцінки мистецтва гобелену ХХ ст.

У 60 – х роках колектив майстрів мистецтва гобелену на Івано – Франківщині поповнюється випускниками середніх та вищих навчальних закладів, в основному Львівського інституту прикладного та декоративного мистецтва, тепер Львівської національної академії мистецтв. Творча співдружність народних майстрів і професійних художників спрямувала розвиток мистецтва гобелену двома доповнюючими одна одну лініями єдиного процесу. Якщо у народних майстрів під час творення бере гору художня інтуїція, досвід, то творчість художників – професіоналів ґрунтується на знаннях, набутих в навчальних закладах, що дало їм змогу переосмислювати художні принципи народного мистецтва і забезпечити діалектичний зв'язок традицій і новаторства. Відтак національна спадщина дістає глибшу інтерпретацію, зокрема до певної міри прямолінійне розуміння функції все більше поступається місцем прагненню розкрити декоративні можливості форми виробів, виявити пластичні властивості самого матеріалу. В зв'язку з цим зміст творів набуває більшої образності, чому до певної міри сприяє й еволюція в галузі декору, переосмислення його конструктивного ладу. Майстри на цьому етапі рідко звертаються до складних композицій. Художній образ у більшості робіт має емблематичне вирішення [5,с.14].

Упродовж зазначеного періоду мистецтво гобелену динамічно розвивалося. На зміну візерунковим обрамленням і натуралістичному трактуванню образів 1950-х рр., приходять прагнення до узагальнення пластичної мови. У 1960-х – першій половині 1980-х рр. у художньому ткацтві Івано - Франківщини, як і в українському загалом, найпоширенішими були монументально - декоративні та декоративні килими й гобелени в усій їхній багатоманітності. Митці художнього ткацтва працюють над створенням фігуративних, не фігуративних та орнаментальних композицій.

Аналіз творчості майстрів художнього ткацтва Прикарпаття показує, що у досліджуваній період утверджується низка яскравих індивідуальностей, що активно шукають нових художніх і технічних засобів для втілення своїх творчих задумів. Це художники старшого та середнього покоління, зокрема: М. Білас, Б. Губаль, М. Базак, М. Дейнега, В. Дутка-Жаворонкова, О. Гордійчук та інші. Кожний з них ішов своєю дорогою пошуків, але спільним було прагнення до оновлення образної системи та декоративної виразності творів.

Характерним для художнього ткацтва Івано – Франківщини є й те, що трансформації піддається композиційна структура твору. Це виявляється в динаміці чи підкресленій статичності композицій залежно від вирішуваних образно-змістових завдань, в ускладненні кольорових вирішень, часом – у деформації форм, тобто для розкриття теми митці шукають таких засобів художнього виразу, які спрямовують на контекстуальне, багатозначне сприйняття твору. Усе частіше в образну мову твору включаються символіка, алегорія, метафора [5,с.158].

Знайомство зі світовими досягненнями в галузі текстилю, нові матеріали та технічні засоби, можливість вільного обміну ідеями також знайшли своє відображення у творчості митців художнього ткацтва Івано - Франківщини. Відзначено, що художники, особливо Б. Губаль (триптих «Трипільські мотиви») та багато інших, часто звертаються до об'ємно-пластичних і

просторових вирішень, використовують різноманітні матеріали – текстильні та синтетичні.

Ім'я Богдана Губаля добре знане шанувальниками мистецтва. Його роботи впродовж багатьох років привертають увагу на різноманітних виставках, як у нас в країні, так і за кордоном.

Народився Богдан Іванович Губаль 18 січня 1952 року в селі Хащовані Сколівського району Львівської області.

У 1971 році закінчив Львівське училище прикладного мистецтва ім. І. Труща, відділ художньої кераміки. З 1973 по 1978 рр. навчався у Львівському інституті прикладного та декоративного мистецтва – тепер Львівська академія мистецтв (викладачі: М.В. Курилич, В.А.Овсійчук, М.Д. Вендзилович, М.І.Яців).

У 1977 році – практика у Велико-Тирнівському університеті (Болгарія), яка стала важливою віхою в творчому житті художника.

Зацікавлення гобеленом виникло у Казані. Тут він створив цикл монументальних творів, які стали гідною окрасою престижних архітектурних споруд Татарстану. Водночас викладав основи композиції у Казанському художньому училищі, займався графікою та аквареллю.

З 1979 року бере участь в обласних, зональних, республіканських та міжнародних виставках, є автором 30-ти персональних виставок в Україні та за кордоном. Творчість Б. Губаля відзначена у відомому альбомі «200 ІМЕН. Декоративне мистецтво кінця ХХст». У 1990 році Богдана Губаля прийняли до Національної спілки художників України. З 1984 року в Івано-Франківському художньому виробничому комбінаті, де з 1986 по 1989 року займав посаду головного художника. З 1996 по 2003 рік його двічі обирали головою правління Івано-Франківської обласної організації національної спілки художників України. Твори Богдана Івановича Губаля зберігаються в музеях Івано-Франківська, Казані, Львова, Хмельницького, Дрогобича, Києва, Вінніпега, Торонто, приватних колекціях Німеччини, Польщі, Австрії,

Великобританії, Франції, США, Чехії, Канади, Ізраїля, Татарстану, Росії, Фінляндії, Кореї, відзначені багатьма нагородами, дипломами виставок та преміями: імені Василя Стефаника, Івана Вагилевича та Ярослава Лукавецького. За вагомий внесок у розвиток культури і мистецтва в 2001 році удостоєний почесного звання «Заслужений діяч мистецтв України», в 2002 році – за дизайн та розробку інтер'єрів був прийнятий акредитованим членом Української академії архітектури, а в 2007 році Богдана Губаля нагородили медаллю «За подвижництво в культурі Прикарпаття». З 2003 року працює доцентом, а з 2017- професором кафедри «Дизайну, історії і теорії мистецтва» Навчально-наукового інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, є автором раціоналізаторських винаходів у галузі дизайну інтер'єру, меблів та розпису тканини, 24-х авторських прав і патентів.

Як у кожного митця, у Богдана Губаля були свої муки і радості, удачі й поразки, тріумф і занепад, розкіш і нужда. Так формувалась творча особистість. І в цьому формуванні йшло постійне збагачення західноукраїнського гобелену новими авангардними художніми ідеями і трактуваннями. Переосмислюючи досягнуте у народному килимарському мистецтві, зберігаючи спадщину і традиції в новітніх вирішеннях, художник фіксує зв'язок з сучасністю. Емоційність і настроєність творів, які автор будує плавними, хвилястими площинами, котрі переплітаються паралельними лініями, фахово поєднані і за масою, і за кольором, визначають характерний почерк митця, що наполегливо пізнавав таємниці народного ткацтва, виробляючи свій індивідуальний стиль, шукав свою техніку і свою концепцію.

Витончений художній смак, оригінальна мистецька форма, висока професійна культура – ось ті складники, на яких міцно базується талант митця, і які забезпечують успіх його творчості серед найширших мас шанувальників прекрасного не лише в Україні, але й далеко за її межами.

Всяке мистецтво має свою специфіку, притаманну лише йому, ремісничу, так би мовити тіньову сторону, яка полягає в осягненні майстром тих невидимих для непосвячених секретів професії, прийомів роботи з тими матеріалами, з яких постають його твори. Завжди у випадку справжнього таланту, стосунки митця та матерії є дуже особистими, глибинними. Диву даєшся, дивлячись, як під рукою майстра матеріал перетворюється у форму, фарба у колір, а те, що нещодавно було розрізненим набором підготовчих компонентів, отримує життя, одухотворюється, стає художнім образом.

Гобелени одного з найталановитіших представників львівської школи Богдана Губаля, який працює на Івано–Франківщині, позначені високою живописно – пластичною культурою, засвідчують пошуки митцем власного коріння на рідній землі. У його роботах поєднано колористичні абстракції з умовно – фігуративними зображеннями, новаторський підхід до матеріалу з глибинним розумінням національних традицій. Це дає змогу створювати експресивні роботи нового звучання.[9,с.237].

Створені ним гобелени органічно поєднують станковізм і декоративність, і, залишаючись в рамках традиції, мають усі ознаки сучасного художнього мислення. Помітний потяг до граничної економії форми, де немає жодного сантиметра інертної поверхні. Ущільнюючи просторово-композиційну структуру твору, де зображення активно взаємодіє з фоном, причому останній виступає не тільки формальною, а й змістовною категорією, автор досягає багатогранних можливостей формування художнього образу. Образи його гобеленів у своїй більшості пов'язані з натурою лише асоціативно і проявляються при сприйнятті їх просторової структури і кольорово – композиційної побудови [10,с.223].

З перших кроків самостійної творчості мистецтво гобелену Богдана Губаля мало в собі чітко сформовані художні ідеї, насамперед стилістичні. З плином часу вони методично ускладнювалися. Пройшовши через живописну традицію ручного ткацтва, художник звертається до витоків народного

ремесла, використовує простоту прийомів у роботі, символіку знаків і кольору, з'являються надзвичайні колористичні нюанси, чітка графічність робіт, які руйнують «реалізм» образів, створюючи абстраговане від конкретного життя оточення.

Змістовність творів не прочитується одразу, вони впливають на глядача опосередковано. Смысл їх розкривається в діалозі двох рівноцінних душ, де художник проходить свою половину шляху і стає анонімним, чекає зустрічної роботи - думки глядача. Конкретна емоція в роботі перевтілена у «чисту субстанцію» кольору і матеріальності, звільняючись від конкретизованих життєвих уподобань («Одна мить», «Динаміка вітру», «Водограй»).

Богдан Губаль ніколи не боїться експериментувати у своїх роботах, не втрачаючи при цьому свого творчого обличчя. Його твори завжди пізнаються за авторським почерком, бо особистість художника в них дуже яскраво висловлена.

Твори Б. Губаля мають потужний культурологічний підтекст та кілька рівнів сприйняття, серед яких можна виділити принаймі три: декоративний, асоціативний, містичний. Третій рівень, останній з названих, досягається включенням в силове поле творів, розчиненням в їх енергетичних потоках, сплесках кольорів і пульсаціях ритмів. Медитативність гобеленів майстра — прикметна риса духовного статусу художника, яка здатна впливати на підсвідомість є свідченням його проникнення в святая святих професійної майстерності Ця медитативність досягається різними засобами, один з яких — введення у смислове поле творів основних знаків та релігійних ідей найдавніших археологічних культур людства. Взагалі, ткацтво — один з найдавніших видів декоративного мистецтва, глибоко пов'язане з магічними віруваннями у чудодійну захисну силу знаків та символів, витканих на одязі та інших предметах домашнього вжитку. Таке вірування, як анімізм («аніму» — дух), наділяло всіх живих істот та неживу природу

безсмертними душами, знайшло відображення у творах Богдана Губалія («Сон зими», «Мрія про політ», «Повернення до хмар» (покровителем людини вважалася рослина чи тварина) — також «Берегиня», «Ритми зими», «Пробудження» та ін. Вірування у тотемізм відгукується у його творах: «Тінь вечірнього зерна», «Цвинтар крил», «Дихання крила», «Політ», «Острів дитинства», «Гори близниці» та ін.

Взагалі, дохристиянські релігії супроводжувались ритуальною обрядовістю, невід'ємною частиною якої були твори первісного періоду, що є архетипом первинного мистецтва нашого народу.

Звертаючись до традиційних символів української стародавньої символіки, автор посилює магічну асоціативність своїх творів (ромб — символ життєвого начала, дерево життя— зв'язок поколінь і т. п., хрест— символ жертвності, німб— символ свободи та вільного польоту духу).

Ще до християнських часів у світоглядних уявленнях багатьох народів світу утвердилася віра в захисні, оберегові (магічні) та інші властивості тканин. Рудименти цих вірувань (здебільшого у розмитій формі) збереглися частково й до тепер у традиційній обрядовості українців. Оберегові властивості тканин учені пояснюють звичним уявленням наших предків (а почасти й сучасників) про те, що процес ткацтва аналогічний процесові творення Світу. [11,с.3]. Хрест, який у міфологічній картині Світу є універсальним знаковим елементом і який у багатьох культурах вважається центром Світу, в будові тканин утворений переплетенням двох систем ниток – основи і піткання. Наявність багатьох хрестів у структурі тканини зумовлює міфо-поетичне уявлення про неї як про сітку-модель Світу.

Таким чином, семіотично важливим елементом формування тканини є хрест-магічний захист, а багато хрестів-багатозахисна сітка [12,с.62].

Велика повага, любов та ніжність до християнської сакральної тематики відчувається і творах Богдана Івановича. У гобелені “Різдвяна ніч” автор торкається до образів святих дуже обережно, він наче не насмілюється до них

наблизитися, зображаючи їх у формі максимально узагальненого лаконічного силуету, монументально і водночас стримано. Естетика творчості Богдана Губаля насичена великою кількістю традиційних прийомів ткацтва, високим технологічним рівнем їх виконання. Він, крім різноманітних технік, використовує стрижений ворс, волокно сизалю тощо.

Палітри митця притаманні як тонально-згармонізовані, вишукані пастельні вібрації кольорів, для яких він використовує поліхромну нитку, а також меланж. Художник полубляє як теплу колористичну гаму так і контрастні колірні співставлення, що створюють певну емоційну напругу. Емоційність та настроєвість формує і чітка графічність гобеленів із плавними хвилястими лініями та площинами або горизонталей та вертикалей, котрі переплітаються із пластично-геометризованими рослинними елементами, що дуже нагадують трипільські мотиви та асоціюються із стародавньо-галицькими ландшафтами (“ Зустріч”, “Суть життя”, “Через віки”, “Священний шлях ” (Ексампай), “Княжа гора ”). В багатьох гобеленах Губаля відчувається вплив орнаментального ладу фольклорної традиції, які містять такі речі народного ткацтва , як верети, перемітай, пояси, запаски, горбатки, бесагові тканини та ін.

Найкращі твори Богдана Губаля : «Розп’яття » (1998 р.), «Княжа гора» (1998 р.), «Зустріч» (1998 р.), гобелен «Пробудження» (1980 р.), який зберігається в музеї образотворчих мистецтв Татарстану, гобелен «Мова хліба»(1980 р.) – в Івано-Франківському краєзнавчому музеї, гобелен «Осінь» (1980 р.) – у приватній колекції у Канаді, гобелен «Сон зими»(1990 р.), гобелен «Дерево життя»(1991 р.) – у Хмельницькому музеї, гобелен « Водограй»(1991 р.) – у Посольстві Євросоюзу в м. Брюсселі, гобелен «Гомін гір»(2004 р.) – у Міністерстві культури і мистецтв України.

Значна кількість гобеленів Богдана Губаля є справді унікальною, але не через складність технічного виконання, а завдяки новизні образного рішення.

Гобелен сьогодні займає чільне місце у творчому житті митця. Задуми виникають швидко й емоційно, в мініатюрних ескізах, який художник малює графічно або тонально, часом в кольорі; вибирається одна з образних ідей, допрацьовується у нюансах і відтворюється в матеріалі. Мова ткацтва Б.Губаля – архітектонічна, тобто: основа + переплетення + колір + зміст + фактур. Багатомовність у творі – вада, якої варто уникати, вираження ж себе з допомогою мінімальних засобів – безперечне досягнення творчості, так вважає сам митець, який володіє обмеженою палітрою кольорів, відпрацювавши свою пластику і колористичну манеру, фундаментально спираючись на давні українські традиції кольору і образно – композиційної побудови [5,с.103].

Отже, роботи Богдана Губаля розраховані не на легке й бездумне сприйняття, вони вимагають від глядача як емоційно – чуттєвого співпереживання, так і аналітично – розумової інтерпретації, а завдяки гармонійному поєднанню всіх виражальних засобів, вони відіграють важливу роль у творенні цінностей духовної та матеріальної культури , які перейдуть у спадок майбутніх поколінь.

Богдан Губаль, видатний наш сучасник - “філософ” художнього ткацтва з великою любов’ю до рідної мистецької традиції, митець-мислитель звертається до скарбниці культурогенезу, щоб віднайти смисл, істину життя, своє місце у ній. І це повернення в минулість є рухом уперед, адже ідея традиції, пройдена “крізь призму душі художника” , відновлюється в новій формі світогляду більш високого ступеня розвитку, «де є вічний рух і одна мить».

Зміни в суспільно-політичному житті України, що кардинально вплинули на культурно-мистецький процес загалом, наповнили новими образно-змістовими якостями і художнє ткацтво Івано - Франківщини, що як і інші види мистецтва другої половини ХХ ст., перебуває у стані активних пошуків нових засобів виразності. Прикметною рисою художнього ткацтва

Івано - Франківщини цього періоду є утвердження індивідуального підходу до вирішення мистецьких проблем. У розв'язанні творчих завдань визначальною ознакою є виразне національне спрямування в образно-тематичній сфері.

Художники досягають декоративності такими засобами, як графічність, площинність, колір, фактура. У композицію творів часто включаються образи-символи, використовуються мотиви традиційних килимових орнаментів, візерунки народних плахт і верет, застосовуються традиційні ткацькі техніки виконання. Творам митців властива сюжетна наповненість, монументальна виразність форм. Але в кожному випадку талант і внутрішні духовні ресурси митця реалізовувались індивідуально, що й відрізняє роботи одного автора від іншого.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Гассанова Н. Гобелен в сучасній архітектурі / Н. Гассанова // Образотворче мистецтво. – 1974. - № 1.
2. Гассанова Н. Твори монументально - декоративного мистецтва в музейній експозиції / Н. Гассанова // Народна творчість та етнографія. - 1984. - № 3. - С. 9–15.
3. Гассанова Н. Текстиль в дизайне інтер'єра /Н.Гасанова.-К., 1987.
4. Гассанова Н. Традиції і новаторство в українському тематичному килимі / Н. Гассанова // Народна творчість та етнографія. - 1979.- № 3. - С. 17–23.
5. Голубець О. Між свободою і тоталітаризмом: Мистецьке середовище Львова другої половини ХХ століття / О. Голубець. – Л., 2001.
6. Жоголь Л. Декоративное искусство в интерьере общественных зданий / Л. Жоголь. - К.: Будівельник, 1978.
7. Жоголь Л. Декоративное искусство в современном интерьере / Л.Жоголь. - К., 1986. – 104 с.

8. Жоголь Л. Декоративно-прикладное искусство Украинской ССР. Стекло, фаянс, гобелен, текстиль / Л. Жоголь. - М., 1982.
9. Кара-Васильєва Т., Чегусова З. У пошуках «Великого стилю». Декоративне мистецтво України ХХ ст. / Т. Кара – Васильєва, З. Чегусова. - К.: Либідь, 2005. - 380 с.
10. Никорак О. Сучасне традиційне українське ткацтво : етап і перспективи // Матеріали Всеукраїнської наукової конференції : „Сучасне народне мистецтво України : теорія і реальність”. - Львів, 2002. С. 28-30.
11. Чегусова З.В. Декоративне мистецтво України кінця ХХ століття. 200 імен (альбом-каталог) / З.В. Чегусова. – К.: Зат «Атлант ЮЕмСІ», 2002. – 511 с.
12. Чубинский П.П. Труды этнографическо-статистической экспедиции в Западно-Русский край, снаряженной ИРГО. Юго-Западный отдел. – СПб., 1877. – Т. 4. - С.3.
13. Ямборко О. Я. Гобелен у контексті українського образотворчого мистецтва 1960 – 1990 – рр.: автореферат.

ТВОРЧА ІНДИВІДУАЛЬНІСТЬ Б.І.ГУБАЛЯ В СУЧАСНОМУ ПОЛІСТИЛІЗМІ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТИЛЮ

Анотація

Сучасне професійне ткацтво Прикарпаття – це самобутнє та самодостатнє явище, яке виходить за рамки декоративно-прикладного мистецтва та утверджує індивідуальний підхід до вирішення мистецьких проблем. Один із представників Івано-Франківська Б.І.Губаль у своїй творчості синтезує сучасні авангардні течії, станковим та декоративність, зберігаючи традицію національного образотворення та власне творче обличчя. За допомогою простих прийомів гладкого ткання, інколи вводячи сизаль, використовуючи символіку знаків (ромб, хрест, німб), колористичні контрасти та нюанси з перевагою теплих кольорів, художник досягає чіткої

графічності творів, що мають потужний культурологічний підтекст та магічну асоціативність.

Ключові слова : національна традиція, асоціативність, трансформація образу, індивідуальна стилістика, авангард, станковізм, декоративність.

ТВОРЧЕСКАЯ ИНДИВИДУАЛЬНОСТЬ Б.И.ГУБАЛЯ В СОВРЕМЕННОМ ПОЛИСТИЛИЗМЕ ХУДОЖЕСТВЕННОГО ТЕКСТИЛЯ

Аннотация

Современное профессиональное ткачество Прикарпатья - это самобытное и самодостаточное явление, которое выходит за пределы декоративно-прикладного искусства и утверждает индивидуальный подход к решению художественных проблем. Один Из представителей Ивано-Франковска Б.И.Губаль в своем творчестве синтезирует современные авангардные течения, станковизм и декоративность, хранящие традицию национального образотворения и собственное творческое лицо. С помощью простых приемов гладкого ткачества, иногда вводя сизаль, используя символикой знаков (ромб, крест, нимб), колористические контрасты и нюансы (с преимуществом теплых цветов), художник достигает четкой графичности произведений, что имеют мощной культурологической подтекст и магическую ассоциативность.

Ключевые слова: национальная традиция, ассоциативность, трансформация образа, индивидуальная стилістика, авангард, станковізм, декоративность.

Creative Individuality of B.I.Hubaliy in the Contemporary Polystylism of Artistic Textiles

Annotation

Contemporary professional Precarpathian weaving is an original and self-sufficient

phenomenon that goes beyond the scope of arts and crafts and establishes the individual

approach to the art problems' solution.

One of the representatives of Ivano-Frankivsk is B.I.Hubaliy, who combines in his works

modern avant-garde streams, easel art and ornamentation keeping at the same time the

tradition of national image creation and his own creative identity.

By means of simple methods of smooth weaving, sometimes using sisal, symbology (rhomb,

sign of the cross, halo), coloristic contrasts and nuances with warm colours' predominance,

the artist achieves accurate graphic, strong cultural implication and magic associativity of his

works.

Key words: national tradition, associativity, image transformation, individual style,

avant-garde, the easel art, decorativeness.